

ker paa, at det ikke vilde vare ret længe, før alle vilde istemme stærke Klageraab over, at det gik aldrig an med disse militære Udgifter. Vi fandt da ogsaa nok paa, at de meget godt kunde forandres i betydelig Grad. Derimod skulde Staten til Gengæld have nogle flere af de humane Opgaver, hvor man nødig vil have, at den smaalige Kritik i den Grad skal gøre sig gældende, som det nu kan blive Tilfældet. Det er derfor ogsaa ret naturligt, at man fra vor Side kun kan støtte Bestræbelserne for at arbejde sig nærmere over til at gøre denne Sag til en ren Statsag — ogsaa af andre Grunde, som jeg skal nævne senere.

Jeg har paavist, at der er en Række — og der er flere — Ændringer i den bestaaende Lov, som jeg fuldt ud kan sympatisere med. Derimod er der en Paragraf — og det er jo næsten Hovedparagraffen i Lovforslaget — nemlig § 6, som taler om selve Understøttelsen, hvor jeg maa beklage, at de ærede Forslagsstillere ikke have taget større Skridt. De pleje jo ellers nok at kunne tage Skridtet fuldt ud. Her maa jeg, som sagt, beklage, at de i Grunden marchere med halve Skridt. Sagen er den, at i § 6 forandrer man principielt slet ikke noget ved Understøttelsesmaaden og Understøttelsesformen. Man gør en Ting, som man kan have en vis Sympati med, idet man nemlig sætter et Minimum for Understøttelsens Størrelse. Derved naar man noget, nemlig at de rent latterlige Understøttelser falde bort. Understøttelser paa 5, 6, 10, 20 Kr. Jeg kalder dem latterlige, for det er næsten under, hvad Anstændigheden kan forlange, naar der er Tale om, at de skulle virke som Hjælp til Forsørgelse af de gamle, hvad enten det er enlige Personer eller Familier. Saadanne Understøttelser udelukke de ganske vist, men for øvrigt intet; de give det fulde Skøn aabent, de give ikke en Smule af det, man har kaldet *faste Regler*. Det Ord er sagt her af flere, og det er sagt af begge mine Partifæller i denne Sag. Jeg slaar en Streg under det samme. *Faste Regler* maa vi komme til. Jeg har maaske en lidt anden Opfattelse af, hvordan de skulde være, end der hidtil er nævnt, det skal jeg senere udvikle, men det lader altsaa til, at disse „faste Regler“ kunne blive en vis Partiparole, og jeg beklager altsaa, at de ærede Forslagsstillere ikke have været med til dette. De udelukke nemlig ikke al den Uhygge, som klæber ved Loven. At de sætte et Minimum, udelukker Understøttelser paa en halv Snes Kr., er godt, men de udelukke

ikke, at Folk maa blive ved at gruble over: Mon ikke du nu kunde rykke op i næste Klasse? De udelukke ikke Spørgsmaalet: Mon nu den anden, som faar 50 Kr. mere end du, egentlig har fortjent det? Det giver Loven dens Uhygge, at de skulle sammenligne deres og andres Forhold, at de skulle se sig i Belysning af andre, om de i Virkeligheden ere komne til deres Ret i Forhold til det, andre faa. Det giver Tanker i mange Menneskers Sind, som de allerhelst skulde være fri for. Det er det, at de ærede Forslagsstillere efter min Mening ikke have været dristige nok til at gøre Skridtet fuldt ud. Jeg skal indrømme, at naar man nu skal til at begynde at indføre faste Takster, staar man ikke nær saa let over for det som den Gang, man ikke havde begyndt paa Sagen. Vi have haft et Forslag foreliggende her, det saakaldte Berg-Hørupske, som var bygget paa aldeles faste Takster, og som det efter min Mening havde været udmærket godt at vedtage. Som sagt, nu har Tiden og Udviklingen ført til noget andet, og jeg nærer nogen Tvivl, om man i dette Øjeblik kunde gaa til faste Takster med en eneste Takst. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen) antydede, at han tænkte sig faste Takster, men med Aldersklasser skridtvis fra 60 til 70 til 75 Aar o. s. v. Det kunde være en Udvej til at afskære i alt Fald de mange afvigende Skøn, det giver vedkommende noget bestemt at holde sig til. Han har saa ikke nødig at gaa og tænke: Naar rykker jeg op? eller: Er jeg forurettet i Forhold til den og den? eller lignende. Men det lider af den Ulempe, som det ærede Medlem vistnok ogsaa selv nævnte, at man ikke absolut kan sige, at Trangen er stigende med Aarene. Der er nogle, der ældes hurtigere og stærkere end andre. Derimod vil jeg henstille en Tanke til Overvejelse, og den er bygget paa den Betragtning, at naar Folk have naaet en vis Alder — jeg siger med Vilje ikke 60 Aar — er der alligevel absolut to Klasser af Mennesker: Der er nogle, som ere fuldstændig arbejdsudygtige og hjælpeløse, men der er ogsaa en Del tilbage, som i og for sig nok kunne blive ved at gøre en Gerning, selv om den ikke bliver saa fuldstændig, som den var tidligere. Det er ganske vist, at der altsaa ogsaa vil blive et Skøn, hvor denne Deling skal sættes, jeg er imidlertid personlig overbevist om, at dette Skøn i meget faa Tilfælde vil blive ret vaklende. Det vil næsten altid kunne konstateres, naar dette Tidspunkt